

Az az összeg, amelyet a 32. § értelmében megállapítanak, kizárólag a szavazati jogszemponjtájából irányadó. Annál inkább áll ez a külföldi pénznemben kifejezett követelésre, amely nemis határozatlan összegű. *Meszlény.*

Ingatlan tulajdonjog megítélése. Felperes, mostoha apjától, az alperestől bizonyos ingatlan illetőség tulajdonjogát kérte a következő tényállás alapján:

Felperesnek és édesanyjának (az alperes feleségének) volt egy háza és alperesnek és feleségének egy birtoka. Felperes hadifogsága alatt édesanyja a házat eladta és ekkor alperes azzal a közlésével, hogy a birtokot is el akarja adni és a ház és birtok vételárából egy másik birtokot akar venni, felhatalmazást kért mostoha fiától, a felperestől, hogy a reá eső házvételarat fölvehesse. Ez a meghatalmazás be is érkezett; alperes a pénzt még a meghatalmazás beérkezése előtt fölvette és ebből a pénzből, valamint az ugyancsak eladott, a saját és felesége tulajdonát képezett birtok eladási árából megvette a tervbevett másik birtokot — a saját és felesége részére. Felperes a megvett ingatlanak az ő vételári részével arányos illetőségét vette perbe. A felebbezési bíróság a keresetet elutasította. Felperes felülvizsgálata folytán került az ügy a kir. Curiára. A Curia kimondotta, hogy alperes „a felperes győri házrészének vételárát és annak jövedelméből a keresetlevélben foglalt állítás szerint kezéhez került 500 koronát csakis arra használhatta, hogy azon a pénzen a kereseti ingatlan megfelelő részét felperes tulajdonául megszerezze — és ha azt a maga részére szerezte meg, — akkor az ingatlanak ezt a részét alperes köteles felperesnek tulajdonába bocsájtani.“ (P. V. 4886/924.)

A Curia ezen kijelentését, amely inkább döntés mint indokolás, csak helyeselni lehet. Dogmatikailag ugyan a Curia nem adja magyarázatát annak, hogy mily jogcímen ítéli meg az ingatlan tulajdonjogát és a dogmatika szigorú keretei között ügyleti jogcímenre a tulajdonjog megítélése nem is alapítható. A jóhiszeműség követelményeit azonban alperes kétségtelenül megsértette, amikor a felperesben azt a hitet keltette, hogy a ház eladásából befolyó vételáron a felperes részére is ingatlant szerez, de utóbb az ingatlant a felperes kihagyásával csak a saját és felesége részére vette meg. A jóhiszeműség ezen megsértéséből alperest kártérítési kötelezettség terheli — és nincs semmi akadálya annak, hogy kártérítés címén az ingatlan arányos tulajdonjoga ítéltsék meg és így álljon elő az a helyzet, amelynek önmagától kellett volna megszületnie, ha alperes a jóhiszeműségnek a Curia határozatában vázolt követelményei szerint járt volna el. A határozatból a jóhiszeműségnek mint legfelsőbb jogelvnek egészséges levegője árad, amelyet a fentiekben megkiséreltünk dogmatikai megalapozással összeegyeztetni.

B. S.